

kop, kwam langzaam achter haar aan, boog bescheiden en sprak met korte scherpe zinnen.

— Ik heb u in lang niet gezien, Mijnheer Klokman, zeide Mijnheer ten Hove, toen allen gezeten waren op de kanapee en om het tafeltje ervoor. Breidt de vereeniging zich uit?

Hij keerde zijn kleine, grijze, nog levendige oogen tot den aangesprokene en wachtte. Zijn zuiver witte haar, niet kort doch zorgvuldig gesneden, omlijstte een schilderachtig en van geest tintelend gezicht dat, kaalgeschoren en ovaalvormig, met rimpeltjes was doorploegd. Zoo teekenend was niet iedere trek, of geleidelijk en zoetjes was hij afgerond. Zijn gelaatstint, niet hoogrood, was zacht en kleurig. Zijn neus was iets gebogen, en om zijn fijngesloten lippen speelde voortdurend een bijna onmerkbare lach.

Mijnheer Klokman kruiste zijn beenen en antwoordde luid:

— Het gaat boven verwachting, we konden er moeilijk meer buiten; ze bestrijkt nu de helft van de onkosten reeds. U bent over de waar tevreden?

— Ik wel, zeide Mijnheer ten Hove. Maar ik ben een slecht beoordeelaar. Ik proef niet veel. Ik eet wat mijn vrouw me geeft. U zoudt het haar moeten vragen...

— Kom eens hier Beppy, vertel eens wat van school, zei Mevrouw ten Hove.

Beppy glimlachte schuw, aaide met haar hoofdje moeders schouder en kwam iets dichterbij.

— Toe rare meid, niet zoo verlegen doen! zei Moe. Vertel eens wat juffrouw Vercruysse van je chrysanthemum zei.

— O, hebt u nog chrysanthemen? vroeg Madame Klokman die naast haar op de kanapee zat, en voor een inwoner van Doornik Hollandsch, doch voor een Hollander Doorniksch sprak.

— Ja, ja, antwoordde Cato, Bep heeft er gister juist een meêgenomen voor de juffrouw; het was de laatste, maar hij was wät mooi, hè Bep?

Bep knikte even, lachte, en zei met een heel hoog stemmetje ja.

Wim zat zoet op zijn stoel, terwijl Mijnheer Klokman praatte.

— Waarom heb u Stef niet meêgebracht? vroeg Wim.

— Ja, zei Mijnheer, mama vond dat Stef naar bed moest. Jij gaat toch ook niet om elf uur?

— Nee, zei Wim, anders om acht. Maar vandaag mogen we wat langer blijven.

Antje klopte en kwam met het theeblad binnen.

— Nu krijgen jullie nog een kopje, zei Moe, en dan is het tijd.

Toen Wim zijn kopje thee en zijn koekje had gekregen, zei hij met een halve fluisterstem tot Moeder:

— Mogen we nou ook een stukje taart? Moe sloot even toestemmend haar oogen en knikte.

— Ik zal hem wel halen, riep Bep en sprong naar het bonheurtje toe.

— Goed, zei Moe, laat Tante jullie maar wat geven...

Ook toen wilde Wim nog eventjes blijven.

— Nee, zei Moe, gaan jullie nu zoet samen en zeg iedereen goeiennacht.

Wim zette een pruilgezicht. Toen fluisterde hij Moe wat in 't oor.

— Nee, nee, zei Moe weer, vanavond niet! Je ben nu groot genoeg om alleen te gaan.

Wim liep stilletjes het rijtje rond. Toen hij bij Tante kwam zei deze:

— Ik ga dadelijk nog even naar Bep, en dan kom ik ook nog bij jou, hoor!

— Ha! riep Wim.

Hij gaf Tante een dikken kus en liep weg. Antje nam Beppy mee.

Even werd er met stoelen geschoven. Er kwam meer rust en ook meer strakheid.

— Ik dank u nog voor het zenden van den „Schildknaap”, Mijnheer ten Hove, zei Mijnheer Klokman. Ik lees hem met veel genoegen.

— Vindt u dat nu geen sympathiek blad? zei Mevrouw ten Hove.